

Sabine Städingová

Petronela Jablčková

Hradné strašidlá
a Stridží močiar

štonožka

Sabine Städingová

Petronela Jablčková 11

Hradné strašidlá a Stridží močiar

Ďalšie knihy od Sabine Städingovej:

Petronela Jablčková 1:
Tajomstvo jablkového koláča

Petronela Jablčková 2:
Ospalý riaditeľ a žabací chaos

Petronela Jablčková 3:
Guľovačka a nezbedný škriatok

Petronela Jablčková 4:
Krokodíl uprostred záhrady

Petronela Jablčková 5:
Kniha čarov a špehúň

Petronela Jablčková 6:
Húska gagotačka a čarodejnica sesternica

Petronela Jablčková 7:
Zlet čarodejníc a šušot v lese

Petronela Jablčková 8:
Kúzla a krtince

Petronela Jablčková 9:
Ladové čaro a divokí piadimužici

Petronela Jablčková 10:
24 vianočných príbehov

Petronela Jablčková:
Vianočná kniha

Sabine Städingová

Petronela Jablčková 11

Hradné strašidlá a Stridží močiar

Ilustrovala SaBine Büchnerová

stonožka

Sabine Städing

Petronella Apfelmus: Burggespenst und Hexensümpfe

© 2023 Bastei Lübbe AG, Germany

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG

Translation © 2024 by Eva Budjačová

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu Petronella Apfelmus: Burggespenst und Hexensümpfe (Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG, Köln 2023) preložila Eva Budjačová.

Redigovala Lenka Markóová.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2024 ako svoju 2 323. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán MH creative studio, s. r. o.

ISBN 978-80-551-9756-2

Cestovné plány

Petronela Jablčková stála v obývačke svojho jablkového domčeka a ešte raz kontrolovala všetky veci, ktoré si chcela vziať na čarodejnícku konferenciu. Najdôležitejšia bola, ako inak, čarovná palička, potom zlatý vrkoč, ktorý nosila pripnutý na kabáte, a vhodné oblečenie. Nesmela zabudnúť ani na svoj príbytok, lebo ten sa mal tentoraz premiestniť s ňou. Stretnutie čarodejníč sa totiž prvýkrát konalo v močiariach, v ktorých sú čarodejnice doma, a Petronela nebola ochotná za žiadnych okolností spať na jaternicovom gauči tety Hundry ani v hoteli Mušia nôžka.

„Prečo sa to stretnutie musí konať v močiari?“ šomrala si popod nos malá čarodejnica. „Existuje toľko krajších miest, kde by sa dali organizovať konferencie. Napríklad Zázvorové ostrovy. Tam je vzduch čistý a čerstvý ako voda v horskej bystrine. Ostrovy sú navyše vo výhradnom vlastníctve čarodejníč, vedel si to?“ spýtavo sa pozrela na Lucia. Roháč pokrútil hlavou. Ani on sa netešil z toho, že sa Petronela chce vybrať na cestu s celým domom aj s komínom.

„Nie, nevedel,“ zamrmal a ďalej si balil veci do tašky. „Viem však, že by som na teba tisíckrát radšej čakal

v našom jablkovom domčeku, než sa u Šparglíka delil o hosťovskú izbu s jeho dažďovkami. Veď vieš, aké sú nepokojné, najmä keď sa schýľuje k dažďu.“

„Viem,“ vzdychla si Petronela. „Je mi to nesmierne ľúto, no musíš uznať, že nocovať u tety Hundry je oveľa horšie ako spať v Šparglíkovej hosťovskej izbe. Nikto odo mňa nemôže žiadať, aby som cupkala po kravinco-vých koberčekoch alebo musela odhrnúť záves zo žabacích ikier zakaždým, keď chcem ísť do postele...“

„Rozhodne by som s tebou nemenil,“ priznal Lucius.

Ozvalo sa zaklopanie a v nasledujúcej chvíli stál v izbe Uhorkáč. „Čo to tu počúvam? Opúšťaš nás uprostred oberačky?!“ Šéf jablkových škriatkov sa zatváril prísne. „Ako to máme zvládnuť bez tvojho oberačkového kúzla? Je nás iba päť. Aj náš deň má len dvadsaťštyri hodín.“

„Päť jablkáčov a jeden statný roháč,“ poopravil kamaráta Lucius. „Jasné, že vám pomôžem, ako len budem vedieť.“

„To je od teba veľmi milé,“ zamrmlal Uhorkáč. „Zíde sa nám každá ruka, no najviac by sme potrebovali podporu zodpovednej jablkovej čarodejnice!“ blysol očami po Petronele.

Tá sa naňho ustarostene pozrela. „Viem, Uhorkáčik môj. Je mi ľúto, že vás nechám v štiche pri takej ťažkej práci, no pozvánku hlavnej čarodejnice nemôžem len tak odmietnuť. Najmä preto, lebo na konferenciu pozvali len čarodejnice vyznamenané Zlatým čarodejnickým vrkočom.“

„Teda významné osobnosti,“ zhrnul šéf jablkových škriatkov a pousmial sa.

„To som nepovedala,“ s úsmevom namietla Petronela. „Kongres sa tentoraz koná v hmlistých močiaroch, čo je ako za trest. Ver mi, radšej by som s vami oberala jabl-

ká, než raňajkovala s tetou Hundrou.“ Malá čarodejnica si počúchala bradu a potom lusкла prstami. „Práve som dostala nápad. Existuje zaklínadlo... Ako sa len volá...?“

Petronela si pristavila k regálu rebrík a z najvyššej police vybrala čarodejnícku knihu. Tá s hlasným buuum pristála na stole. Hneď v nej začala listovať. „Kde len je?“ ševalila. „Aha! Trojčaro, to je ono!“ Víťazoslávne žmurkla na kamarátov. „Splní vám tri želania. Keď vám nejaká práca pôjde príliš ťažko, prípadne bude trvať prídlho, zakaždým vyslovte jedno z nich. Čo ty na to?“

„Hm, to by nám určite pomohlo,“ priznal Uhorkáč.

„Takže platí,“ zasmiala sa Petronela. „Nechám vám ho tu, no teraz už musím letieť ku krajčírke do Uzlíkova, aby mi dala do poriadku slávnostný plášť. Naposledy som sa v ňom zrazila s ohnivými červami. Asi si viete predstaviť, ako to dopadlo.“

V mlyne vládla oveľa veselšia nálada. Olívia s Oliverom sa už nevedeli dočkať, kedy pôjdu do školy, lebo pani učiteľka s nimi chcela prebrať detaily školského výletu.

„Kam to bude?“ spýtal sa pán Pečko a zahryzol do lúhovaného rožka s maslom.

„Ach, oci, veď to už dávno vieš,“ zamrňal Oliver. „Predsa na hrad Solenburg.“

„Hrad Solenburg, ach áno... Hovoril som vám už o tom, ako sme raz so školou šli na výlet k moru?“

„Hovoril, a nie raz, oci!“ zasmiala sa Olívia. „Lenže Solenburg je hrad, na ktorom kedysi žili skutoční rytieri, čo je úplne iné, než brodiť sa akýmisi odlivovými jazierkami vytvorenými morom.“

„Naozaj?“

„Áno, podľa internetu tam dokonca majú hradné strašidlo,“ nadšene sa do rozhovoru zapojil Oliver.

„Lenže my sa nebojíme,“ zachichotala sa Olívia. „Aj tak sú to len báchorky.“

„Nuž, nebol by som si až taký istý. V takých príbehoch je vždy aspoň štipka pravdy.“ Pán Pečko na dcéru veselo žmurkol.

„Nestraš ich, lebo nebudú chcieť ísť,“ upozornila ho pani Pečková. „A za výlet sme už zaplatili.“

„Nebojíme sa, mami. Keď naďabíme na ducha, cvaknem ho a pošlem vám jeho fotku,“ zacerila sa Olívia.

Pán Pečko sa pozrel na hodiny. „Musíme už ísť, aby ste nič nezmeškali. Pani učiteľka vám určite povie ešte niečo o výlete aj o hradnom strašidle.“

„Pevne verím,“ prikývla Olívia a rýchlo dopila kakao. Dvojčatá si vzali tašky a pobrali sa do školy.

Pán Pečko ich odviezol, lebo inak by neboli stihli prísť do školy načas, a vysadil ich rovno pred bránou, čo vlastne vôbec nemusel robiť, keďže prvú hodinu mali matematiku s pánom učiteľom Abakusom. Aj on mal ísť s nimi na výlet ako mužský sprievod. To deti nepotešilo, pretože pán Abakus bol matematikár telom

aj dušou a na cestu si už nachystal slušnú zbierku hlavolamov.

O to príjemnejšia bola druhá hodina, keď do triedy vošla pani učiteľka Čertiaková. „Pripravila som vám, tak ako som slúbila, zopár informácií o hrade Solenburg,“ usmiala sa na žiakov. „Oliver, nerozdal by si ich, prosím?“

Chlapec prikývol a hárky rýchlo rozdal spolužiakom. Pani učiteľka zatiaľ porozprávala čo-to o histórii hradu. „Prvé zmienky o hrade Solenburg sú z roku 1246. Základové múry pochádzajú dokonca až z desiateho storočia, čo znamená, že sú oveľa staršie než to, čo uvidíme.“

Olívia a Mariana nazreli do prospektu. Na obrázku zbadali nádherný hrad uprostred krajiny zaliatej slnkom.

„Vôbec nevyzerá ako hrad, kde majú strašidlá,“ zašepkala Mariana.

„Veď ani nemajú,“ povedala pani učiteľka. „Hrad Solenburg je zariadenie pre školy a neviem si predstaviť, že by nejaké strašidlo dlhodobo vydržalo s krdľom hlučných detí. Ja by som sa celkom iste odsťahovala.“

„Lenže na internete píšú: *Srdečne vás víta aj naše hradné strašidlo...*“ namietla Olívia.

Pani učiteľka sa pousmiala. „Naozaj? Veď uvidíme. Dajme sa prekvapiť!“

Všetci žiaci nadšene prikývli.

Čaro na želanie

Petronela strávila v Uzlíkove príjemné dopoludnie a práve sa chystala pripraviť trojčaro, keď sa rozcengal zvonček.

Za dverami stáli dvojčatá a od nadšenia priam horeli. „Musíme ti niečo povedať!“ zvolali a bez okolkov rovno vpochodovali do obývačky. „Čo robíš?“ prekvapene sa spýtala Olívia.

Uprostred izby stála cestovná taška plná vecí a v skúmavke na stole bublala akási zlatistá lesklá hmota.

„Ty sa niekam zberáš?“ zaskočene sa obzeral Oliver. „Prečo si nám nič nepovedala?“

„Veru povedala,“ usmiala sa malá čarodejnica. „Lenže konferencia starých čarodejníčiek nie je pre vás, malé žabky, taká zaujímavá ako triedny výlet.“

„Konferencia!“ zvolala Olívia a tľapla sa dlaňou po čele. „Ako sme na to mohli zabudnúť! Tá v močiaroch, však?“

„Presne tak,“ vzdychla si Petronela.

„Fajn, takže môžeš bývať u tety Hundry!“ zvolal Oliver.

Jablčková čarodejníca zdvihla ruky ako na obranu. „Ach, len to nie... Nikdy nebudem bývať u tety Hundry! Jej predstava o útulnom bývaní sa... tak veľmi líši od mojej. Pôjdem s celým domom.“

„S jablkovým domčekom? A kam sa podeje Lucius?“ zaujímalo Olíviu.

„Zatiaľ bude bývať u Šparglíka. Ved' je to len na pár dní.“ Malá čarodejníca venovala deťom milý pohľad. „No teraz vy. Čo nové ste sa dozvedeli o výlete? Ak si správne spomínam, mali ste na výber pobyt na akomsi ostrove a hrad, je tak?“

„Áno,“ zasmiala sa Olívia. „Hlasovali sme a vyhral rytiersky hrad.“

„Skutočný rytiersky hrad! To znie dobre,“ usmiala sa Petronela.

„Ved' práve. Vraj tam majú dokonca aj strašidlo,“ vyhrkla Olívia.

Petronela pozorne počúvala. „Čiže strašidlo, aha.“

„Áno a odchádzame už o dva dni,“ dodal Oliver.

Malá čarodejníca prikývla. „Fajn, takže budeme na cestách všetci traja. Ja odlietam už zajtra popoludní. Nezastavíte sa ešte, aby ste sa so mnou rozlúčili?“

„Jasné, že prídeme!“ sľúbili deti.

Vtedy zišlo Petronele čosi na um. „Ako sa vlastne volá ten hrad?“

„Solenburg,“ odpovedala Olívia. „Nerob si starosti. Keď uvidíme strašidlo, cvakneme ho a pošleme ti fotku.“

Jablčková čarodejnica sa zasmiala. „Želám vám teda veľa šťastia. Strašidlá sa totiž veľmi nerady fotografujú.“

Keď deti odišli, Petronela sa opäť sústredila na trojčaro. Potrebovala špeciálnu pastu a tá musela mať správnu konzistenciu. Nesmela byť príliš hustá ani príliš riedka. Dôvod bol prostý: malá čarodejnica chcela dosiahnuť, aby pasta po nanesení na tri lieskové orechy držala ako superrýchle lepidlo.

„Hotovo,“ zamrmlala nakoniec spokojne a natreté oriešky dala usušiť do malého vzdušného víru. Potom ich vložila do vrecúška a práve sa chystala ísť za jablkovými škriatkami, keď jej zišlo na um ešte čosi dôležité. Zložila z police krištáľovú guľu a postavila ju na stôl pred seba. Neschádzalo jej totiž z mysle hradné strašidlo, o ktorom sa zmienili deti. Malá čarodejnica si sadla a zakrúžila rukami nad guľou, ktorá sa okamžite zaplnila bielym dymom.

„Hračky-čačky, tri čierne mačky,“ mrmlala Petronela a ďalej krúžila rukami nad guľou.

„Čarovná guľa, čierny lem,
vyjav mi, čo vidieť chcem.

Hrad Solenburg je ďaleko.
Guľa zlatá, ukáž mi ho.
Abrakadabra!“

Dym v guľi sa rozvíril. Krúžil čoraz rýchlejšie, až sa rozplynul. Ukázal sa hrad s vežami, múrmi obrastenými brečtanom a hradnou priekopou koldokola. Hrdo stál na kopci uprostred lesa a... Jabĺčková čarodejníca sa zarazila. Krajina sa jej zdala akási povedomá. Rovno za lesom sa tiahla močarina. S trstinou, tmavými jazierkami a vyšliapanými chodníkmi. Na okraji rástli orechovce, hlohyně a ostrolistce namierené k oblohe ako kopije.

„Brána k Stridžiemu močiaru,“ zamrmlala Petronela. Chvíľu premýšľala, potom mávla rukou a obraz zmizol. Hrad teda nie je veľmi ďaleko od miesta, na ktorom sa uskutoční konferencia. No našťastie nie tak blízko, aby sa do močiarov zatúlalo niektoré z detí. V tomto ohľade nehrozí nijaké nebezpečenstvo.

„Teraz sa na hrad pozrieme zvnútra,“ zašemetila Petronela a čarovná guľa jej okamžite umožnila nazrieť do rytierskych siení. Nakukla do jednej, potom do druhej a ostala prekvapená. Lebo na hrade naozaj našla strašidlo. Viselo na veľkom lustri vo vstupnej hale a bolo

z tylu a papierovej hmoty. Malá čarodejnica sa pousmiala. Zdá sa, že je všetko v poriadku.

Spokojne sa načiahla za vrecúškom s tromi želaniami a šla hľadať jablkových škriatkov.

Bola krásna jeseň. Slniečko prebleskovalo medzi listami stromov a nádherne rozžiarilo jablká aj hrušky. Petronela rázne kráčala na lúku s najväčším počtom jabloní. Sotva pozdravila zopár veveričiek a jedného plcha sedmospáča, ktorý si hľadal úkryt na zimu, a dorazila do cieľa.

Uhorkáč a jeho chlapi už usilovne pracovali. Zbierali popadané plody, ktoré v noci zo stromov otlkol vietor, a nakladali ich na malý rebrinák. Repkoš s Mrkváčom potom ťažký náklad odtiahli až k šope na konci záhrady, kde stála muštáreň. Ovocie sa tam spracúvalo na jablkovú šťavu. Fľaše so zdravým obsahom mohla Petronela neskôr predať na trhu, ktorý sa konal každý týždeň. Dovtedy však ešte bolo treba porobiť veľa vecí. Práve preto malú čarodejnicu čakalo radostné privítanie.

„Dobre, že ideš!“ zvolal Uhorkáč. Vtom sa na nich skotúľali zrelé červené jablká.

„Pozor tam dole!“ ozvalo sa bezočivo. Petronela a Uhorkáč vyľakane uskočili.

„Šparglík, čo to stváraš?!“ oboril sa Uhorkáč na kolegu. „Chceš nás tými jablkami omráčiť?“

„Nie, len už toho mám dosť. Prepáč, Petronela!“ Jablkový mužíček sedel vysoko na strome a mocne triasol konármi.

„Petronela! Rád ťa vidím. Prišla si nám pomôcť?“ zvolali Fazuliak a Repkoš.

Jablčková čarodejnica prikývla. „Isteže, kým som tu, rada priložím ruku k dielu. No nesiem vám ešte niečo.“ Z vrecka vytiahla vrecúško s orieškami na tri želania a podala ho Uhorkáčovi. „Toto sú tie tri začarované orechy, čo som ti slúbila. Počas mojej neprítomnosti vám uľahčia oberačku.“

„Super,“ potešil sa Uhorkáč.

„Môžeme si želať aj niečo iné?“ potmehúdsky vyzvedal Šparglík.

„Nie, nemôžete!“ zarazil kamaráta Uhorkáč.

„Škoda,“ zamrmlal Šparglík.

Petronela si vyhrnula rukávy a usmiala sa. „Tak sa pusťme do práce. S čím vám pomôžem?“

„Čo keby si namiesto mňa zo stromov postriasala jablká?“ navrhol Šparglík. „Už si necítim ruky.“

„Nemohla by si namiesto nás ťahať aj vozík?“ zisťoval Mrkváč.

„Áno a aj hrušky už dozreli!“ zvolal Fazuliak.
„Dost!“ prerušil svojich chlapov Uhorkáč. „Niečo
predsa zvládneme aj sami.“

Jablčková čarodejnica sa usmiala. „Samozrejme, rada pomôžem. Veď to robím vždy.“ Vytiahla čarovnú paličku a zamrmlala:

„Hókus-pókus, čierny tieň,
jesenný vietor, sem sa žeň.
Zhod' jablká na zem, listom dodaj červeň.
Nech je nám veselo, hopsasa,
jablonka moja, zatras sa.
Abrakadabra!“

Petronela sa s čarovnou paličkou v ruke zatočila a do okolitých jabloní dúchol vietor. Zrelé jablká popadali do trávy ako ľadovec, stačilo ich len pozbierať. Jablčková čarodejnica usilovne pomáhala a rebrinák bol o chvíľočku plný až po okraj.

Uhorkáč s Repkošom sa chopili oja a tuho sa zapreli. Ťažký vozík sa dal pomaly do pohybu.

„Hej-rup, hej-rup!“ ozvalo sa podpichovanie dvoch drzých veвериčiek. Sedeli v korune jablone a stonajúcich jablkových škriatkov ohadzovali nazbieranými žaludmi. „Hej, hej, hej, rýchlejšie to nejde? Ste pomalí ako slimáky!“ provokovali. „Už len pri pohľade na vás na mňa idú driemoty!“ Boli to Edo a Fredo, dvaja veveri-

čí výrastkovia. Sedeli na strome a od smiechu sa im až brušká natriasali.

Aj Petronela sa pousmiala. „Tak sa teda pozrime, či to vám pôjde lepšie,“ povedala prehnane milo, žmurkla na jablkových mužičkov a vytiahla čarovnú paličku.

„Ciky-caky, en-ten-tíky,
z veveričiek sú oslíky!
Abrakadabra!“

Veveričky sa ocitli na zemi, akoby ich bola nadol stiahla čarovná ruka.

„Hej, čo to má znamenať?!“ skríkli, keď zacítili, že sa menia. Rástli, až dosiahli veľkosť poníkov, a ani sa nenazdali, už boli zapriahnuté do vozíka.

Jablkoví škriatkovia sa potešili. Uhorkáč s Repkošom vysadli na jablká, vzali do rúk opraty a skríkli: „Hor sa k muštárni. No rýchlo, ak smieme prosiť!“

Ohromení Edo s Fredom ani nemukli. Navyše hovoriť so zubadlom v papuľke nie je nič príjemné. Postavili sa teda na zadné labky a s vozom aj s jablkovými škriatkami sa pustili do behu.

Ostatní jablkoví mužičkovia sa zabávali.
„Pomôžem vám ešte dajako?“ spýtala sa Petronela.

Uhorkáč pokrútil hlavou. „Ako dlho vydrží to kúz-
lo?“ spýtal sa.

„Hodinku, možno dve,“ zasmiala sa jabĺčková čaro-
dejnica. Večer z nich budú celkom normálne a dúfam,
že aj veľmi unavené veveričky.“